

HỒI THỨ MỘT TRĂM MƯỜI LĂM NI CÔ HAI DẠO LÊN VÀO CUNG.

Bạch Y ni gật đầu đáp:

- Người nói vậy cũng phải. Hãy chờ đến đêm tối sẽ vào cung là được. Người cứ ở khách điểm đợi ta sẽ khỏi gặp nguy hiểm.

Vi Tiểu Bảo vội nói:

- Không không! Tiểu tử xin đi theo sư thái vì tình thế trong Hoàng cung tiểu tử đã thuộc hết. Chẳng những tiểu tử biết hết mọi chỗ mà còn quen mặt cả người nữa. Sư thái muốn coi nơi nào, tiểu tử sẽ dẫn tới đó.

Bạch Y ni lẳng lặng không nói gì, ngơ ngẩn xuất thân.

Đến canh hai, Bạch Y ni vọt ra khỏi khách điểm. Vi Tiểu Bảo leo đẹo theo sau.

Khi đến bức tường vây Hoàng cung, Vi Tiểu Bảo nói:

- Chúng ta quanh ra góc đông bắc, chỗ đó tường vây thấp hơn, mà bên trong là nơi cư trú của bọn tôi tớ làm việc tạp dịch, không có thị vệ tuần tra.

Bạch Y ni theo lời gã chỉ điểm quanh ra góc đông bắc. Mụ túm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo nhẹ nhàng nhảy vào trong.

Vi Tiểu Bảo khẽ hỏi:

- Bên này là Lạc Thọ đường và Dương Tinh điện. Sư thái muốn coi nơi nào?

Bạch Y ni nói:

- Nơi nào ta cũng muốn coi.

Hai người liền đi về phía tây xuyên qua mé bên Lạc Thọ đường và Dương Tinh điện, quanh vào dãy hành lang rồi qua Huyền Khung bảo điện, Cảnh Dương cung, Chung Tuy cung đi đến Ngự hoa viên.

Trong đêm tối mà Bạch Y ni chân bước thoăn thoắt mau lẹ, cả những khúc quanh đường rẽ mụ cũng không chân chừ chút nào. Hễ ngó thấy thị vệ hoặc phu canh đi tuần, mụ liền ẩn vào góc nhà hoặc sau gốc cây.

Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ nghĩ bụng:

- Sao vị sư thái này lại thuộc hết tình hình trong cung đến thế? Có khi bà còn hiểu rõ hơn cả ta. Ta bảo dẫn bà đi mà thực ra bà hướng dân ta mới đúng.

Đi qua Ngự hoa viên rồi, hai người tiếp tục đi về phía tây, qua cửa Khôn Ninh vào tới ngoài cung Khôn Ninh.

Bạch Y ni ngần ngừ một chút rồi hỏi:

- Có phải Hoàng hậu ở cung này không ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Hoàng thượng chưa thành hôn không có Hoàng hậu. Trước kia Thái hậu ở đây, bây giờ bà dọn qua cung Từ Ninh. Cung Khôn Ninh này hiện bỏ trống, không người ở.

Bạch Y ni nói:

- Chúng ta thử đến coi.

Bạch Y ni tới ngoài cung, mở cửa tay lên đặt vào khung cửa sổ khẽ đẩy kinh lực ra. Bật lên những tiếng lách cắc, then cửa bị gãy rời.

Bạch Y ni đẩy cửa nhảy vào. Vi Tiểu Bảo cũng chuồn vào theo. Cung Khôn Ninh là tấm cung của Hoàng hậu. Vi Tiểu Bảo trước nay chưa vào đây. Trong cung lâu ngày không có người ở, mùi hôi hám xông lên sặc sụa.

Ánh trăng lọt qua làn giấy dán cửa sổ chiếu vào trong nhà những tia sáng yếu ớt. Vi Tiểu Bảo phảng phất nhìn thấy Bạch Y ni ngồi xuống cạnh giường không nhúc nhích.

Sau một lúc gã nghe tiếng tí tách, thì ra mũ nhỏ lẹ xuống vạt áo. Gã nghĩ thầm:

- Phải rồi ! Chắc sư thái cũng cùng một trường hợp với Đào cô cô, trước đây là cung nữ phục thị Hoàng hậu triều đại nhà Đại Minh.

Bỗng thấy Bạch Y ni đứng dậy ngừng đầu nhìn lên xà nhà khẽ nói:

- Chu Hoàng hậu...ngày trước tự tử ở đây.

Vi Tiểu Bảo dạ một tiếng. Gã không nghi ngờ gì nữa, khẽ cất tiếng hỏi:

- Sư thái có muốn gặp Cô Cô của tiểu tử không?

Bạch Y ni lấy làm kỳ hỏi lại:

- Cô Cô người ư ? Cô Cô người là ai ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Cô Cô của tiểu tử họ Đào tên Hồng Anh.

Bạch Y ni khẽ la lên:

- Hồng Anh ư ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi. Không chừng sư thái cũng biết y. ngày trước Đào Cô Cô phục thị trưởng công chúa, con Sùng Trinh Hoàng đế.

Bạch Y ni hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Hiện giờ y ở đâu ? Người kêu y đến ra mắt ta.

Bạch Y ni thường thường vẫn thản nhiên. cả lúc vào chùa Thanh Lương hành thích Vua Khang Hy, dù hành động mau lẹ bà vẫn không mất vẻ bình tĩnh, nhưng lúc này giọng nói của bà tỏ ra rất nóng nảy.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đêm nay thì không gọi được rồi.

Bạch Y ni vội hỏi:

- Tại sao vậy! Tại sao vậy!

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Đào cô cô vẫn giữ lòng trung với nhà Đại Minh. Y đã hành thích thái hậu Thát Đát. Đáng tiếc là chưa đâm chết được mụ. Y đành nấp nánh ở Hoàng cung. Y có nhìn thấy ám hiệu thì mới tìm đến tiểu tử. Vậy tối mai mới gặp được.

Bạch Y ni hỏi:

- Hay lắm! Hay lắm! Hồng Anh là một tên nha đầu có khí tiết. Người làm hiệu thế nào để hẹn hò y ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Tiểu tử đã ước hẹn với cô cô ra hoả trường xếp một đồng đá, cắm một cành cây vào là y biết ngay và đến chỗ hẹn chờ đợi.

Bạch Y ni nói:

- Vậy bây giờ chúng ta đi làm ám hiệu.

Mụ nhảy vọt ra cửa sổ dắt tay Vi Tiểu Bảo tới cửa Long Phúc qua cung Vĩnh Thọ, điện Thể Nguyên, điện Bảo Hoa, tiến về phía bắc hoả trường.

Vi Tiểu Bảo lượm một cục than vẽ hình chim sẻ vào mảnh gỗ xong gã nhặt đá xếp vào một đồng. Vừa cắm nhánh cây xong, bỗng nghe Bạch Y ni nói:

- Có người tới đó.

Hoả trường là nơi đốt phế vật ở trong cung, vậy mà giữa lúc canh khuya đột nhiên có người đến là chuyện khác thường.

Vi Tiểu Bảo kéo tay Bạch Y ni ả vào phía sau một cái lu lớn.

Tiếng bước chân lạo xạo mỗi lúc một gần. Một người thoăn thoắt đi tới từng bước nhìn quanh bốn mặt. Khi ngó thấy cành cây Vi Tiểu Bảo cắm vào đồng đá, người kia sững sốt tiến lại nhỏ lên.

Người kia xoay mình một cái. Dưới ánh trăng, Vi Tiểu Bảo nhìn rõ mặt thì chính là Đào Hồng Anh. Trong lòng mừng rỡ khôn xiết, gã khẽ cất tiếng hô.

- Cô Cô! Tiểu diệt ở đây.

Rồi từ sau lu nước nhảy ra.

Đào Hồng Anh vội bước lại ôm lấy gã, hoan hỷ nói:

- Hảo hài tử! Người đã về đấy ư? Hàng ngày cứ đến đêm là ta lại tới đây coi, chỉ mong nhìn thấy kí hiệu của người.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Cô Cô! Có người muốn gặp Cô Cô đó.

Đào Hồng Anh lộ vẻ kinh nghi, buông tay ra hỏi:

- Ai vậy?

Bạch Y ni đứng thẳng người lên khẽ đáp:

- Ta đây! Hồng Anh! Người ...người còn nhận được ta không?

Đào Hồng Anh không ngờ phía sau lu nước còn có người nữa, bất giác mù giạt mình kinh hãi, lùi lại ba bước. Mụ xoay tay mặt ra sau lưng rút thanh đoản kiếm rồi hỏi lại:

- Ai... ai đó?

Bạch Y ni ni thở dài đáp:

- Té ra người không nhận ra được ta nữa rồi!

Đào Hồng Anh ngập ngừng;

- Tôn giá...tôn giá...

Mụ từ từ tiến lên hai bước nói tiếp:

- Nô tài...nô tài không nhìn rõ mặt tôn giá...Tôn giá...là...

Bạch Y ni khẽ nghiêng mình đi để ánh trăng soi rõ một bên mặt rồi khẽ nói:

- Tướng mạo người thay đổi khá nhiều rồi.

Đào Hồng Anh cất tiếng run run:

- Tôn giá...tôn giá là...

Đột nhiên mục bỏ đoản kiếm xuống la lên:

- Trưởng công chúa!... Trưởng công chúa đấy ư? Nô tài...nô tài...

Mục nhảy xổ lại ôm chân Bạch Y ni quì phục xuống đất, nghẹn ngào nói:

- Trưởng công chúa! Nô tài lại được gặp công chúa thì có...chết ngay tức khắc cũng thoả dạ lắm rồi.

Vi Tiểu Bảo vừa nghe đến ba chữ " Trưởng công chúa" thì kinh ngạc vô cùng! Nhưng sau gã nhớ tới Đào Hồng Anh đã kể chuyện xưa: mục đã từng làm cung nữ ở tiên triều, hầu hạ Trưởng công chúa. Sau khi Lý Sấm đánh vào Bắc Kinh , Sùng Trinh vung kiếm lên định hạ sát Trưởng công chúa. Nhất kiếm của nhà Vua chặt đứt một cánh tay nàng. Sùng Trinh định chém nữa thì Đào Hồng Anh nằm phục lên trên mình công chúa bị nhất kiếm thứ hai chém trúng lưng. Mục ngất đi hồi lâu, khi tỉnh lại thì không thấy Hoàng đế và công chúa đâu nữa.

Vi Tiểu Bảo bất giác đưa mắt nhìn Bạch Y ni, nghĩ thầm:

- Bà này cụt một cánh tay mà lại thuộc tình hình trong cung. Lúc bà ngồi khóc ở cung Khôn Ninh đáng lý ta phải đoán ra rồi. Vậy mà bây giờ nghe Đào cô cô nói mới hay thì thật mình ngu xuẩn không biết đến thế nào mà kể.

Lại nghe Bạch Y ni hỏi:

- Bấy lâu nay người vẫn ở trong cung hay sao?

Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ!

Bạch Y ni nói:

- Thằng nhỏ này bảo người hành thích Thái hậu Thát Đát nhưng việc không thành. Thế là hay lắm! Ta ...rất cảm kích về hành động của người.

Bà nói tới đây bất giác tuôn châu tâm tã.

Đào Hồng Anh nói:

- Công chúa thận trọng thiên kim chẳng thể chân chờ ở đây được. Nô tỳ xin đưa công chúa ra khỏi cung ngay bây giờ.

Bạch Y ni thở dài đáp:

- Ta không còn là công chúa nữa rồi.

Đào Hồng Anh nói:

- Không không! trong con mắt nô tỳ công chúa vĩnh viễn là Trưởng công chúa của nô tỳ, bao giờ nô tỳ cũng một lòng thờ phụng.

Bạch Y ni nở một nụ cười thảm đạm. dưới ánh trăng soi trên má bà còn ngấn nước mắt trong suốt khiến cho nụ cười càng thêm vẻ thê lương

Bạch Y ni thủng thảng nói:

- Cung Ninh Thọ bây giờ có người ở không? Ta muốn vào thăm cảnh cũ.

Đào Hồng Anh đáp:

- Hiện nay cung Ninh Thọ là chỗ ở... của Kiến Ninh công chúa. Nhưng mấy bữa nay Hoàng đế, Thái hậu và công chúa Thất Sát đều rời khỏi kinh thành, không hiểu đi đâu? Trong cung Ninh Thọ chỉ còn mấy tên cung nữ và thái giám. Để nô tỳ đi giết chết bọn chúng rồi sẽ rước công chúa tới thăm.

Nguyên cung Ninh Thọ là tẩm cung của công chúa. Ngày trước Bạch Y ni là công chúa cũng ở trong cung này.

Bạch Y ni nói:

- Bất tất phải giết người, chúng ta cứ qua đó coi cũng được.

Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ! xin tuân lời Trưởng công chúa.

Mụ không biết ngày nay Trưởng công chúa đã là nhân vật võ lâm võ công quí khốc thân sâu, mụ tưởng bà phải nhờ Vi Tiểu Bảo trà trộn đưa lên vào cung.

Đào Hồng Anh gặp được chủ cũ, mụ đầy lòng xúc động. Đừng nói Trưởng công chúa muốn thăm chốn cũ, mà phải xông vào núi đao bể lửa mụ cũng chẳng chút ngần ngại.

Ba người đi về phía bắc ra cửa Tây Thiết rồi rẽ sang mé đông, qua cửa Thuận Trinh, cùng mấy nhà kho chứa vải vóc, trà rượu là đến ngoài cung Ninh Thọ.

Đào Hồng Anh khẽ nói;

- Xin công chúa để nô tỳ đuổi bọn cung nữ và thái giám ra đã.

Bạch Y ni gạt đi:

- Không cần!

Bà giơ tay ra đẩy vang lên những tiếng răng rắc. Then cửa gãy rời. Cánh cửa mở ra. Bạch Y ni tiến vào phòng.

Tuy đã đổi triều đại mà qui củ trong cung chẳng khác trước mấy. Cung Ninh Thọ là chỗ ở cũ của Bạch Y ni. Bọn thái giám và cung nữ phụ trách công cung này ngày trước nằm đâu nay vẫn ở chỗ đó, nên bà thuộc hết cả.

Bạch Y ni không để bọn chúng kịp phát giác đã điểm vào vạng huyết cho mọi người me đi.

Bạch Y ni vào đến tấm điện của công chúa, Đào Hồng Anh vừa kinh hãi vừa mừng thầm. Mụ nói:

- Công chúa ! Té ra võ công của công chúa đã cao minh đến thế.

Bạch Y ni ngồi xuống cạnh giường, nghĩ lại những chuyện hơn hai mươi năm trước, bà bị mất một cánh tay mặt dưới lưỡi kiếm của phụ hoàng ở trong điện này mà bây giờ cả giang sơn đều bị bọn Thát Đát chiếm cứ. Cả phòng nhủ của bà cũng thành phòng ngủ của công chúa Thát Đát, bà không khỏi đau lòng.

Đào Hồng Anh và Vi Tiểu Bảo thị lập hai bên lẳng lẳng không nói gì.

Bạch Y ni ngơ ngẩn hồi lâu rồi bảo:

- Thắp đèn nến lên!

Đào Hồng Anh dạ một tiếng, quẹt lửa thắp nến. Bây giờ mọi người trông rõ trên vách cũng như mặt bàn toàn đao kiếm, bích tiên, đủ loại binh khí, tựa hồ chỗ ở của một võ sĩ chứ đâu phải là tấm cung của một vị công chúa cành vàng lá ngọc.

Bạch Y ni buông tiếng thở dài nói:

- Té ra cô công chúa này bản tính hiếu võ.

Vi Tiểu Bảo nói theo:

- Tính nết công chúa Thát Đát thật quái đản. Chẳng những thị thích đánh người mà còn mong được người đánh mình, võ công thị tầm thường lắm, chưa có gì đáng kể còn kém cả tiểu tử.

Gã đưa mắt ngó lên tường, nhớ tới ngày trước chui vào trong chần ẩn bị Thái hậu tóm cổ lôi ra, nếu tám Ngũ Long lệnh của Hồng giáo chủ không rút xuống thì bây giờ đã làm tiểu thái giám dưới âm cung để phục thị cho công chúa của đức Diêm vương rồi. Nên gã không khỏi hồi hộp trong lòng.

Bạch Y ni khẽ nói:

- Bao nhiêu đồ hoạ cùng bút thiếp của ta đều bị thị lấy hết mất rồi.

Đào Hồng Anh đáp:

- Dạ! Cô gái phiên bang này dường như chẳng biết mấy chữ thì hiểu gì được tranh hoạ cùng bút thiếp? Chắc vì thế mà thị cất đi để treo bình khí.

Bạch Y ni giờ tay lên khế vẩy một cái quạt tắt ngọn nến rồi nói:

- Người hãy theo ta ra ngoài Hoàng cung.

Đào Hồng Anh đáp:

- Vâng!

Mụ nói tiếp:

- Thân thủ công chúa tuyệt diệu như vậy mà túm được Thái hậu Thát Đát, bức bách y giao mấy bộ kinh sách ra là ta có thể phá huỷ Long mạch của bọn Thát Đát.

Bạch Y ni hỏi:

- Kinh sách nào mà có vẽ cả Long mạch của bọn Thát Đát?

Đào Hồng Anh liền mang cả lai lịch về tám pho Tứ thập nhị chương kinh thuật lại...

- Nếu trong tám pho kinh sách đó quả có ẩn dấu phép phá Long mạch của bọn thát đát thì thật hay lắm! Hãy chờ bọn Hoàng đế và Thái hậu Thát Đát về cung, chúng ta lại đến.

Ba người rời khỏi cung Ninh Thọ vẫn theo mắt đông bắc bức tường thành vọt ra ngoài trở về khách điểm yên nghỉ.

Đào Hồng Anh và Bạch Y ni ngủ chung một phòng. Cách đây hơn hai chục năm đêm nay mới tái diễn cái cảnh chủ tớ một phòng. Đào Hồng Anh mừng rỡ không biết đến thế nào mà kể ! Đầu óc mụ cực kỳ hoan hỷ, rạo rực, suốt đêm không nhắm mắt.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Tất cả tám bộ Tứ thập nhị chương kinh, mình ta đã giữ sáu bộ, một bộ hiện giờ ở nơi Hoàng thượng. Còn một bộ cuối cùng không hiểu lạc lõng nơi đâu. nay vị sư thái này cùng Cô Cô muốn bức bách mụ điểm kia giao kinh sách ra thì còn lấy đâu ra được? Chắc hai bên chỉ nói vài câu là xảy cuộc chiến đấu chém giết. Ta phải nghĩ kế gì để sư thái nhỏ giùm cái đỉnh trước mắt ta và trước mắt Hoàng thượng mới được.

Mấy hôm sau, Bạch Y ni và Đào Hồng Anh ở lì trong khách điểm không bước chân ra khỏi cửa.

Vi Tiểu Bảo hàng ngày ra ngoài để nghe ngóng tin tức Hoàng thượng đã về kinh chưa?

Đến trưa hôm thứ bảy, gã thấy bọn Khang Thân Vương, Sách Ngạch Đồ, Đa Long thống lĩnh toán ngự tiền thị vệ, lại có cả mấy cỗ kiệu rầm rộ vào cung, gã biết Hoàng thượng đã trở về.

Chẳng bao lâu từng bọn Hoàng thân quốc thích, các bộ đại thần lục tục tiến cung để vấn an thánh giá.

Bạch Y ni nói:

- Hay lắm! Đêm nay ta lại vào cung. Hoàng đế Thát Đát đã trở về thì việc phòng vệ trong cung tất nhiên nghiêm ngặt gấp mấy lần trước. Vậy các người đừng vào, cứ ở khách điểm này chờ đợi ta.

Bà nói vậy là có ý e ngại võ công của Đào Hồng Anh và Vi Tiểu Bảo hãy còn kém cỏi, nếu theo bà vào cung khó lòng tránh khỏi những điều nguy hiểm bất trắc.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Thừa sư thái! Tiểu tử xin đi theo sư thái.

Đào Hồng Anh cũng nói:

- Nô tỳ cũng muốn đi theo công chúa. Nô tỳ và gã tiểu tử này thuộc hết địa hình trong cung, không thể xảy điều nguy hiểm đâu mà ngại.

Mụ đã trùng phùng cố chủ, bất luận trong trường hợp nào cũng không muốn rời xa nửa bước.

Bạch Y ni nói:

- Các người nhất định đòi đi, ta cũng ưng cho.

Ba người lại theo đường cũ vào cung. Khi vào đến bên ngoài Từ Ninh cung của Thái hậu. Vi Tiểu Bảo vẫn thủ tay trái trong bọc giữ khư khư tấm Ngũ Long lệnh, bụng bảo dạ:

- Vạn nhất mà mụ điểm già phát giác thì ta cầm Ngũ Long lệnh giơ ra khiến mụ phải y theo một phép.

Bên ngoài cung Từ Ninh yên lặng như tờ, không một tiếng động. Bạch Y ni dẫn hai người quanh ra phía sau. Bà nắm lấy sau lưng Vi Tiểu Bảo tung mình vọt qua tường vào trong rồi hạ xuống đất không một tiếng động.

Lúc Đào Hồng Anh nhảy xuống, Bạch Y ni lại xoay tay áo về phía sau phát một cái để mụ hạ xuống nhẹ nhàng không phát ra tiếng động.

Vi Tiểu Bảo trở vào khuôn cửa sổ mé bên phòng ngủ của Thái hậu và ra hiệu cho Bạch Y ni biết Thái hậu nằm ngủ ở chỗ nào. Đoạn gã vẫy tay hướng dẫn hai người đi vào hậu viện. Nơi đây là chỗ ở của bọn cung nữ.

Lúc này trời tối mù mịt, chỉ có ánh sáng vàng khè từ trong ba gian nhà lọt qua cửa sổ loé ra ngoài.

Bạch Y ni ghé mắt nhìn qua khe cửa thấy mười mấy tên cung nữ ngồi bày hàng trên ghế dài. Tên nào cũng cúi đầu, lông mày rủ thấp tựa hồ như người đang nhập định.

Bạch Y ni vén rèm lên chuồn vào trong tấm điện của Thái hậu.

Vi Tiểu Bảo và Đào Hồng Anh cũng vào theo.

Trên bàn đặt bốn cây hồng lập, ánh sáng lập loè.

Đào Hồng Anh giơ tay trở vào giường nằm của Thái hậu khẽ nói:

- Mấy bộ kinh sách đó dấu vào trong những hộp ngâm trên giường này.

Mụ tiến lại cuốn chăn đệm lên toan tìm kiếm, bỗng nghe ngoài phòng có tiếng bước chân.

Vi Tiểu Bảo kéo tay áo mụ lật đặt ẩn vào phía sau giường.

Bạch Y ni lẩm nhẩm gật đầu rồi cũng đi vào đó ẩn mình.

Lại nghe thanh âm một thiếu nữ ở ngoài phòng cất lên:

- Má má ơi! Hài nhi làm xong việc đó rồi, má má định thưởng hài nhi cái gì đây?

Đúng là thanh âm của Kiến Ninh công chúa.

Tiếng Thái hậu đáp lại:

- Má má sai người làm một việc nhỏ mọn đó mà cũng đòi má thưởng. Thật nhõng nhéo quá!

Kiến Ninh công chúa lại nói:

- Trời ơi! Cái đó mà bảo là một việc nhỏ mọn ư? Nếu Hoàng đế ca ca mở cuộc điều tra, biết được hài nhi lấy mất, nhất định y phải nổi giận.

Thái hậu ngồi xuống đáp:

- Một bộ kinh Phật thì có chi trọng đại? Chúng ta lên Ngũ Đài Sơn tiến hương là cầu đức Bồ Tát phù hộ độ trì cho. Vậy sau khi về cung ta vẫn phải tụng kinh niệm Phật, Bồ Tát mới hài lòng.

Công chúa nói:

- Má má đã bảo vụ này chẳng có chi trọng đại thì hài nhi đi báo cho Hoàng đế ca ca hay là má má sai hài nhi lấy cấp bộ Tứ thập nhị chương kinh kia để tụng kinh

niệm Phật, cầu đức Bồ Tát phù hộ cho quốc thái dân an, Hoàng đế ca ca vạn tuế, vạn vạn tuế!

Vi Tiểu Bảo nghe nói tới đây mừng thầm nghĩ bụng:

- Hay lắm! Té ra mục đích già sai công chúa đi lấy cấp kinh sách.

Nhưng gã nghĩ lại cảm thấy vận khí mình không tốt. Gã lẩm bầm:

- Giả tử chuyển này không có Bạch Y ni thì cuốn kinh sách kia có thể lọt vào tay ta, nhưng bây giờ thì không được rồi.

Lại nghe Thái hậu nói:

- Người đi mà tau. Hoàng đế có hỏi ta, ta sẽ nói là không có chuyện đó. Trò con nít nói nhăng nói càn biết đâu mà tin được.

Kiến Ninh công chúa la lên:

- Trời ơi! Má má tưởng cái được ư? Kinh sách hiển nhiên còn ở đây.

Thái hậu cười hích hích ngắt lời:

- Cái đó dễ lắm! Ta chỉ bỏ vào lò lửa đốt đi là xong.

Công chúa cũng cười nói:

- Chịu rồi! Chịu rồi! Hải nhi đành thua má má. Má má hẹp hòi quá, không muốn thưởng thì thôi, sao còn ruồng rẫy hải nhi?

Thái hậu hỏi:

- Người đầy đủ cả rồi thì còn muốn ta thưởng gì nữa?

công chúa đáp:

- Hải nhi đầy đủ cả, chỉ còn thiếu một thứ.

Thái hậu hỏi:

- Thiếu thứ gì?

Công chúa đáp:

- Hải nhi còn thiếu một tên tiểu thái giám để làm bầu bạn cho vui.

Thái hậu lại cười hỏi:

- Tiểu thái giám ư? Trong cung có hàng mấy trăm tiểu thái giám, người muốn bắt tên nào chơi với mình mà chả được? Chẳng lẽ bấy nhiêu còn chưa đủ?

Công chúa đáp:

- Không không! Bọn thái giám kia ngu xuẩn lắm, chẳng thú gì mà bầu bạn với chúng. Hài nhi muốn lấy gã Tiểu Quế Tử hầu cận Hoàng đế các ca mới vừa lòng.

Vì Tiểu Bảo nghe tới đây lại chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- con nhà đầu này vẫn chưa quên ta. Bầu bạn ví thị không phải chuyện dễ. Mình chỉ cần bất cẩn một chút là mất mạng ngay.

Lại nghe Thái hậu hỏi:

- Tiểu Quế Tử ư? Nếu gã là tên hầu cận của Hoàng đế thì phải tùy hoàng đế có bằng lòng cho mới được.

Công chúa đáp:

- Hài nhi hỏi Hoàng đế ca ca, nhưng y bảo đã phái Tiểu Quế Tử đi công cán ngoài kinh thành. Đã lâu lắm hài nhia vẫn chưa thấy gã trở về. Má má ơi! Má má bảo Hoàng đế ca ca phái người đi gọi Tiểu Quế Tử trở về cho hài nhi.

*** [Vietkiem.com](http://vietkiem.com) ***